

MARTA GODLOVÁ

než ses narodil, znal jsem tě

„V Božím lidu se vyskytli i lživí proroci, jako se objeví i mezi vámi lživí učitelé. Vymyslí různé bludné nauky o Bohu. Dokonce budou zapírat Pána, který je vykoupil, ale tím na sebe přivodí rychlý a hrozný pád.“

2. list Petrův 2,1 (SNC)

Po přečtení Petrova listu jsme si s manželem Romanem řekli, že při výběru církve budeme velmi opatrní. Proto jsme začali studovat učení každé církve. Poté, co Roman objevil internetovou stránku neuveritelnaodhaleni.cz, celou jsme ji prostudovali. Na této stránce jsou různá témata a příběhy z Bible. Začali jsme také sledovat kázání na internetu a takto jsme nasávali informace. Nejvíce ze všech církví nás zaujali adventisté sedmého dne. Zdálo se nám, že jejich učení se shoduje s Biblí, a dávalo nám i smysl.

Ještě než jsme navštívili jejich společenství, zašli jsme se podívat ke svědkům Jehovovým. Lidé v tomto sboru byli milí, sbor byl veliký a pěkný, ale nesouhlasili jsme se vším, co tam kazatel kázal. Nehledali jsme sbor, kde budou kázat, co se nám bude líbit, ale chtěli jsme sbor, kde se bude učit Boží slovo. Nesouhlasili jsme s tím, co studovali ve Strážné věži, a navíc jsme vnímali, že Ježíš Kristus je víc než Boží Syn, což oni takto nevnímali.

Zhruba po šesti měsících našeho studia jsme se rozhodli navštívit rumburský sbor adventistů. V tu dobu jsme bydleli 10 km od Rumburku. Zjistili jsme si jméno kazatele tohoto sboru a kontaktovali jsme ho. Tehdy tam byl kazatelem Miroslav Bísek. Kontaktovali jsme ho pro-

střednictvím e-mailu a on nám hned odepsal! A tak jsme tam následující sobotu zašli. Očekávali jsme velký sbor s pódiem, tak jako jsme to viděli u svědků Jehovových. Avšak tento sbor byl zcela jiný. Byl maličký oproti jiným sborům a velmi útulný.

Když jsme tam vešli, cítili jsme příjemnou rodinnou atmosféru. Lidé ve sboru byli velice vřelí. Hned u dveří nás krásně přivítal příjemný, prošedivělý starší muž v tmavém obleku. Jeho přivítání bylo naprosto dokonalé. Podal nám ruku a s úsměvem na tváři nám řekl:

„Požehnanou sobotu vám přeji, mohu se zeptat, jak se jmenujete?"

„Já jsem Roman a tohle je má přítelkyně Marta."

V pozadí už začaly hrát housle a za kazatelnu si stoupla usměvavá paní jménem Astrid. Byla tak příjemná, krásně na nás hleděla a usmívala se... Nikdy nezapomeneme na její úsměv a srdce plné lásky. Začala tím, že tam všechny přivítala, včetně nás. Poté přečetla verš z Bible a všichni začali zpívat.

My jsme s Romanem nezpívali a jen jsme poslouchali, jak krásně tam chválí Pána Boha. Všichni tam krásně zpívali, ale nejvíc nás zaujal ten stařík, který nás tak mile přivítal. Jmenoval se Gustav Činčala. Jeho hlas byl nádherný! Nešlo si nevšimnout, jak velmi obdarovaný člověk to je. Pán mu dal krásný hlas a on ten hlas využíval k tomu, aby ho chválil. Ihned jsme si všimli, jak hluboce miluje Boha. Gustav je velkou součástí našeho života, doprovázel nás v těch nejdůležitějších okamžicích v našem životě! I přes svůj pokročilý věk pro něho nikdy nebyl problém se nám věnovat.

Po zpívání chval následovala modlitba. K modlitbě jsme si všichni poklekli. Potom nás oslovili, abychom si vzali židle a posadili se s nimi do kruhu. Nebylo nám to úplně příjemné, protože v tu dobu jsme byli oba dost stydliví a báli jsme se, že nás třeba někdo vyvolá a bude se nás na něco ptát. Rychle z nás však napětí opadlo a cítili jsme se velmi dobře. Seděli jsme v kruhu a poslouchali, jak studují texty z Bible. Po studiu Bible následovalo kázání, poté jsme znovu chválili Boha písněmi a sobotní bohoslužba se ukončila modlitbou. Nechtěli jsme se už déle zdržovat, protože jsme tam byli dobře dvě a půl hodiny a chtěli jsme si jít domů zakouřit.

Doma jsme se s Romanem shodli na tom, že to bylo fajn. Lidé ve sboru byli velmi příjemní, oba jsme si všimli té vřelosti a lásky, kterou tam k sobě všichni měli. Problém byl však v tom, že jsme se tam cítili hříšní mezi všemi těmi upřímně věřícími lidmi. Takhle hříšně jsme si u svědků Jehovových nepřipadali. Teď víme, že to vše byla naše cesta, do které nás Pán povolával, a všechny ty smíšené pocity, které jsme měli sami ze sebe, byly naprosto normální. Myslím si, že mnoho lidí je v podobné situaci, jako jsme byli my s Romanem. Měli jsme možnost si uvědomit, že jsme plní hříchu, a činit z toho pokání.

Při vstupu do sboru jsme nepočítali s tím, že se tam budeme cítit nějak obviněně. I když už jsme nějakou dobu věřili v Boha, pořád jsme ještě hodně hřešili. Oba pocházíme z romské rodiny, naše kultura je velmi temperamentní. Romové rádi tancují, zpívají a mají rádi oslavy, na kterých nikdy nechybí alkohol. My jsme naštěstí s Romanem tolik temperamentu neměli, ale přesto jsme

občas na nějakou tu oslavu zašli. Patřil k tomu alkohol, navíc jsme oba kouřili a nemluvili jsme úplně vhodně. V tu dobu jsme však nic z toho nevnímali jako překážku, která by nás od Boha odtahovala, a vůbec jsme se tím nezabývali. Naším cílem bylo poznat Boha, ale v tu dobu jsme neměli v plánu na nás něco měnit. Mysleli jsme si, že když nás Bůh osvobodil od závislosti, tak nám bude stačit navštěvovat sbor k tomu, abychom ho poznali a mohli být i spaseni. Velmi jsme se tehdy mýlili!

Začali jsme tedy pravidelně navštěvovat rumburský sbor. V týdnu jsme chodili do práce, ale každý náš volný čas jsme četli Bibli. Večery jsme trávili společným studiem Bible. Měli jsme potřebu stále studovat a každému vyprávět, co jsme se v Bibli dočetli! Naše rodiny věděly, že jsme uvěřili, ale nijak se o to nezajímaly. Mysleli si totiž, že nás to za chvíli přejde a nic z toho nebude. Znali naši minulost, a proto nás takto soudili. Mrzelo nás, že jsme se neměli s kým sdílet o našem poznání. Nikoho to nezajímalo. Ani u rodiny, ani u přátel jsme se necítili moc dobře. Oba máme rádi společnost lidí. Ve volném čase jsme navštěvovali rodinu a přátele a vždy jsme se snažili jim předat, co se s námi vlastně stalo.

Měli jsme ve zvyku každou sobotu ráno vstát, udělat si snídani, hezky se obléknout a vyrazit do sboru. Po bohoslužbě jsme vždy někoho navštívili. Většinou jsme navštěvovali Romanovu rodinu nebo naše přátele. Moje rodina bydlela daleko. I když skoro každý o nás věděl, že sobotu dopoledne trávíme ve sboru, navzdory tomu se nás neustále ptali, kde jsme byli a proč jsme tak upravení. Po nějaké době chození mezi adventisty jsme totiž

začali vnímat, že bychom chtěli chodit svátečně oblečení. Uvědomovali jsme si, že tam chodíme na jakési setkání s Bohem. Lidé, kteří v Boha nevěřili, například naši sousedé, tohle naše slavností oblékání vnímali velmi kladně a my jsme měli možnost si s nimi párkrát hezky popovídat o Bohu. Líbilo se jim nás pozorovat, jak v sobotu ráno nasedáme upravení do auta.

Jenomže jsme měli velký problém, na který jsme žel přišli až později... Byli jsme sice věřící, ale vůbec ne znovuzrození! My jsme na sobě neměli potřebu nic měnit! A to bylo špatně!

Dnes už vím, proč to tak bylo, a už se nad tím můžu jen pousmát a vydávat o tom svědectví, protože cítím, že to je to, co Bůh po mně žádá. Měli byste vědět, že nemám žádné vzdělání, pouze základní školu. Chci však oslavit našeho Boha a ukázat všem, že Bůh je velmi štědrý a nešetří při rozdávání duchovních darů! Bůh i z toho nejslabšího člověka udělá nejsilnějšího! Vždy jsem vnímala, že bych měla napsat nějaké svědectví. Ale pořád jsem si opakovala, že k tomu ještě nenastala správná chvíle. Teď už ale ta chvíle nastala a já už nemohu dále čekat. Mám touhu říct celému světu, jak je Bůh mocný.

Většina křesťanů, kteří se znovuzrodili a uvěřili v Ježíše, neměla to štěstí, že by zanechala svého starého způsobu života ihned. Změnit vlastní já je velmi těžké. Obzvlášť, když si myslíte, že jste dobrý člověk a že ve vašem životě není potřeba něco měnit. Křesťan musí bojovat sám se sebou a to mnohdy není jednoduché. I my jsme patřili k těm, co to štěstí neměli. Ze začátku nám to bylo jedno. Ale po nějaké době nám to začalo vadit a uvě-

domovali jsme si, že něco není v pořádku. Naše minulost i současnost nebyla vůbec vyřešená a to nám zabraňovalo v duchovním růstu. Staré i přítomné hříchy nás začaly dohánět a křesťanství pro nás začalo být jakousi zátěží. Bůh si nás tehdy formoval a my jsme nevěděli, co se s námi děje a jak se chovat, začali jsme být bezradní. Takto to pokračovalo dalších pár let.

Naštěstí nás Bůh takto žít nenechal. Začal nám zjevovat, že chce naše srdce, že pro spásu nestačí Boha vnímat pouze rozumem! Postupně se nám začaly protivit věci, které jsme dělali. Začali jsme se cítit jako pokrytci a moc se nám nechtělo chodit do sboru. V našem sboru byli převážně starší lidé, ke kterým jsme vždy měli úctu a záleželo nám na nich. Nechtěli jsme, aby byli smutní z toho, že nechodíme do sboru, protože jsme věděli, že jsou rádi v naší přítomnosti. To byl jeden z velkých důvodu, který nás vždy donutil tam přesto jít. Vždy jsme pak odcházeli plní pokoje, lásky a povzbuzeni měnit naše životy.

To, co jsme prožívali, jsme s lidmi ze sboru sdílet nechtěli. Měli jsme je všechny rádi, ale ani za tři roky jsme se nedokázali mezi našimi duchovními sourozenci otevřít. Byli jsme totiž jediní Romové v tomto sboru a styděli jsme se vyjádřit svůj názor, protože všichni kolem nás byli vzdělaní a my si připadali podřadní. Byli jsme zvyklí ze starého života na diskriminaci na každém rohu. Později jsme však zjistili, že nás přijímají bez ohledu na naše vzdělání a původ. Nejenže jsme se s Romanem báli vyjádřit svůj názor, byli jsme i dost tvrdohlaví. V romštině se tomu říká „zacatý“. Bůh s námi měl opravdu velkou trpělivost!